

LIBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Căpeta: Florin Afloarei

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București, 014780
Tel.: +4021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUCIU, IOAN

Bătrânii : Mort, da' viu! / Ioan Suci. - București :
Idea Europeană, 2026
ISBN 978-630-333-197-3

821.135.1

Ioan Suci

Bătrânii

Mort, da' viu!

București, 2026

Ioan Suciuc s-a născut în orașul Sibiu, la data de 2 mai 1948.

Și-a petrecut copilăria în orașul Agnita, județul Sibiu, iar în 1955 s-a mutat cu familia în București, unde a urmat studii liceale la școala care în prezent este Liceul de Informatică din București (fost Liceul nr. 28 „Dr. Petru Groza”).

Urmează cursurile Academiei de Studii Economice din București. Obține diploma de licență în Științe Economice în 1971. Lucrează ca economist în Ministerul Comerțului, în Ministerul Finanțelor și apoi ca auditor în Consiliul Concurenței.

Debutează cu proză, în anul 1979, în revista *România literară*. Colaborează, înainte de 1989, la revista *Viața Românească* și *Convorbiri literare*. Îi sunt publicate în revistele online *Respiro* și *Egophobia* diferite scrieri, iar din 1993 colaborează la revista *Luceafărul*.

Volume:

- *Vânătoare de roboți*, povestiri, București, Editura Albatros, 1982
- *Cu zâmbetul pe buze*, volum colectiv, București, Editura Albatros, o povestire, 1989
- *Trei sute de trepte*, roman, București, Editura Tracus Arte, 2011
- *Candelabrul galben*, povestiri, București, Editura Tracus Arte, 2012
- *Omul de fier*, povestiri, București, Editura Karth, 2014
- *Instituția*, roman, București, Editura Tracus Arte, 2015
- *Femeia de porțelan*, povestiri, Brașov, Editura Pastel, 2016
- *Momâia*, nuvele, Editura Tracus Arte, 2017
- *Năucul*, roman, Editura Aius, Craiova, 2018
- *Omul de sticlă*, povestiri, Editura Ideea Europeană, București, 2019
- *Furnicile uriașe*, povestiri, București, Editura Tracus Arte, 2020
- *Minorul*, roman, Editura Aius, Craiova, 2021
- *Bătrânii* (I), roman, Editura Ideea Europeană, București, 2023
- *Bătrânii* (II), roman, Editura Ideea Europeană, București, 2025

Referințe critice:

1. Cronică literară la cartea *Omul de fier*, semnată de Felix Nicolau, *Luceafărul de dimineață* nr. 5 din 2015
2. Recenzie la cartea *Momâia*, scrisă de Adriana Alexandra, <http://book-nation.ro/recenzie-momaia-de-ioan-suciu/>
3. Cronică literară la cartea *Omul de sticlă*, scrisă de Maria-Ana Tupan, <https://www.contemporanul.ro/contexte/un-alt-joc-cu-margele-de-sticla.html>
4. Dan Ionescu, *O carte în descendența unui curent avangardist*, <https://revistaderecenzii.com/ioan-suciu-o-carte-in-descendent-a-unui-curent-avangardist-cronica-de-dan-ionescu/>

Bărbatul stătea singur la o masă. Avea o barbă mare, roșie, și o expresie cam înnegurată. Localul nu era prea aglomerat. Mult timp, personalul nu-l băgă în seamă. Deodată, o chelneriță tânără și energică, cu o fustă scurtă și un decolteu generos, se apropie de masa lui.

– Aș vrea... spuse bărbatul, dar se întrerupse. Femeia scoase o cârpișoară de undeva și începu să-i ștergă masa cu mare sânguință. Suprafața nu era acoperită de nimic și fata frecă strașnic cu „batistuța” ei. La un moment dat, se întinse peste tăblie și fusta i se ridică foarte sus; se vedea pielea albă ca porțelanul de deasupra portjartierului. Fata îi aruncă un zâmbet larg, arătându-și dinții albi ca într-o reclamă, și bărbatul crezu că poate să dea comanda:

– Două ouă ochiuri, cu cârnăciori și castraveți murați, o friptură de porc, cotlet în sânge, și cartofi prăjiți, o sarailie și două înghețate de căpsuni.

Fata nu zise nimic, se opri din munca ei și-l privea cu ochi mari și luminoși. Privirea bărbatului căzu peste sâni ei.

– Și frișcă! adăugă el.

Tânăra plecă. La masa lui veni un chelner în vârstă, purtând un fel de uniformă, adică pantaloni negri

și cămașă albă, cu un guler înalt, cam cum aveau muschetarii. Fața lui era albă precum creta și avea niște sprâncene arcuite, înalte, de parcă s-ar fi mirat mereu de ceva.

– Ce doriți? întrebă chelnerul.

– I-am spus fetei, zise omul.

– Fiți amabil, ce i-ați spus? zise chelnerul.

– Ăăăă....

Chelnerul plecă. Reveni în scurt timp. Spuse:

– Ouă ochiuri, cârnăciori, cotlet, sarailie și înghețate! spuse el pe nerăsuflăte.

– Exact!

– Vedeți că știu! zise chelnerul și plecă.

Omul de la masă strigă după el. Chelnerul se întoarce.

– Mi-aduci mâncarea?

– Păi nu v-am adus-o?

– Nu.

– Ba da.

– Ba nu.

– Înseamnă că ați plecat!

– Am fost aici tot timpul!

– Poate parțial!

– Nu! Integral! Mi-ai adus ouăle?

– Da!

– Și friptura?

– Evident!

– Nu-i adevărat! Unde sunt?

– Același lucru pot să vă întreb și eu!

– Nu înțeleg de ce minți!

– Se poate, domnule, să spuneți așa ceva?

– Da, se poate. Să vină fata!

Tânăra chelneriță, ca și cum ar fi auzit discuția, tocmai venea spre masa lor. Ea spuse direct:

– V-am adus ouăle! Le-ați băgat câte unul întreg în gură! Și friptura! Și vinul!

– N-am comandat vin!

– Lăsați mofturile!

Chelnerii îl părăsiră brusc. De la bucătărie se apropie un bărbat gras și destul de tânăr, gol până la brâu, ținând în mână un satâr. Pe pieptul gol avea tatuat, cu negru, un nume: Gaston.

– Vreau să vă întreb cum se taie carnea, dacă știți; de-a lungul corpului sau de-a latul?

– Aha! Poftim?

– E-n interesul dumneavoastră să-mi spuneți!

Bărbia lui Gaston tremura vizibil. Avea mâinile transpirate și ochii apoși, de parcă îi venea să plângă. De bărbatul bărbos se apropie o femeie foarte grasă, în costum popular. Părul îi era tuns scurt, precum unele sportive de la aruncarea ciocanului sau de la înot. Ținea în mână o tigaie, ca pe o rachetă de tenis.

– Puteți să-mi spuneți și mie cum se pune tigaia pe foc? Cu fața-n sus sau cu fața-n jos?

– Sigur, zise bărbatul bărbos.

– Sigur, ce? Că n-am înțeles!

– Eu știu? zise bărbatul de la masă.

– Sigur că știți, d-aia am venit la dumneavoastră.

– Dar după „eu știu”, am pus trei puncte.

– Unde le-ați pus? N-am văzut.

– Dar de ce mă-ntrebi pe mine?

– Așa am primit indicații. Și p-ormă, mai am flerul meu.

– E adevărat că am ceva studii. Dar n-am învățat nimic despre tigaie. Logic ar fi, însă, să o așezi cu fața-n sus și fundul în jos.

– Așa cum mă trântesc eu în pat...

– Exact. Dar poți să încerci și invers!

– De unde știți cum mă pun eu în pat? V-ați uitat prin gaura cheii?

– Regret, dar nici nu știu unde stai!

– Dacă vreți, vă dau adresa. Nu prea am noroc, prea des, de futăreți!

– Cum ai spus? Fii bună și adu-mi mâncarea!

– Poftim? Eu sunt de la bucătărie, nu sunt chelneriță!

– Atunci?

– Niciun atunci!

Femeia plecă. Apăru, ca ieșit din dușumea, un tânăr cu părul vâlvoi și pantaloni galbeni.

– Am misiunea să vă întreb, dumneavoastră cum mâncați?

– Obişnuit, pe gură.

– Și poziția? Stați pe scaun sau culcat?

– Nu mănânc culcat. Când sunt culcat, dorm.

– Mulțumesc.

Tânărul plecă, bodogănind ceva. Deodată, se întoarse.

– Și... cum vă numiți?

– Sunt un simplu client.

– A, da. Dar nu vă numiți „client”. Să încerc să ghicesc: Anton!

– Nu!

– Marcu!

– Nu!

– Adam!

– Ce-ai cu Adam?

– M-am gândit să o iau istoric, de la început. Eva nu poate fi, că sunteți bărbat.

– N-ai cum să ghicești!

– Spuneți-mi dumneavoastră!

– Partea proastă e că în ultimul timp mi-am schimbat numele, din cauza unor probleme la picior.

– Aha! Bine, eu o iau la picior! Poftă bună!

În sală intră un bărbat îmbrăcat într-o salopetă portocalie; târa după el un pichamăr.

– Sunt din șantierul de alături, sară bună!

– Ce „sară”?

– Adică salut!

– Dar nu e încă seară!

– Știu, dar eu întotdeauna anticipez. Vedeți aparatul ăsta? Are niște manete. Pe care să apăs ca să pornească?

– Habar n-am? Pe cea din stânga!

– Așa m-am gândit și eu; în armată se pornește întotdeauna cu stângul!

– Sau pe cea din dreapta!

– Da, desigur. Mulțumesc. Și cum trebuie ținut pichamărul? Sus, în aer, sau pe pământ?

– Aici nu sunt prea sigur; dar dacă-l ții în aer, cred că e mai eficient când cade; gaura-i gata instantaneu.

– Mulțumesc mult! Omul dă să plece.

– Deși cred că e mai bine să îl ții pe pământ. Poate executa o zvâcnitură mai bună.

– Da, și eu cred asta.

– Cu toate că și poziția aeriană are valențele ei. Uită-te la avioane.

– Nu văd niciunul.

– Asta pentru că ții mereu privirea în pământ.

– Scuzați-mă, am să fiu mai atent!

Omul plecă, târând aparatul după el. Bucătăreasa veni la masa bărbatului.

– Sunteți chemat la bucătărie!

– De ce?

– Nu știu cum să vă gătească.

– Să mă gătească pe mine?

– Să prepare mâncarea pentru dumneavoastră!

– Păi n-au școală de bucătari?

– Ba da, dar n-au cursurile la ei. Sau notițe.

Omul invitat se duse la bucătărie. Acolo se aflau trei bărbați și patru femei. Nimeni nu făcea nimic; stăteau pe niște scaune, cu mâinile în poală. O ploaie de întrebări se abătu asupra omului intrat în încăpere.

- Să aprind cuptorul?
- Să ascut cuțitele?
- Să pun sare? Piper?
- Să tai pâine?
- Să tai carnea?
- Să scot mațele?
- Să apăs pe clapeta de la coșul de gunoi?
- Să șterg sângele de pe pereți?

Cel întrebat ridică ambele mâini și spuse:

- Dați-mi voie să mă gândesc! Două minute!
- Păi ne întârzii groaznic! Noi stăm așa de dimineată!

Bărbatul puse mâna pe fiecare lucrător din bucătărie, ca la jocul „leapșa” din copilărie. Spuse: Taie, aprinde, șterge, scoate, improașcă, codoarșcă, mizorcă, ortocvă, motofleașcă! Oamenii îi mulțumiră cu înclinări adânci, de ziceai că sunt japonezi.

– Dacă vă întoarceți la masă, duceți și coșul acesta cu pâine! zise Gaston cel dezbrăcat până la brâu.

– Nu pot, n-am pregătire! zise bărbatul oaspete și se duse la masa lui din sala de mese. În dreptul mesei lui stătea un scafandru. Își ținea în mână casca din componența costumului.

– Bine c-ați venit! Trebuie să fac urgent o scufundare într-un canal subteran! Pe unde umblați?

– Am fost chemat până la bucătărie!

– Bine, bine! Dacă va trebui să intru cu totul sub apă, să-mi pun și casca pe cap?

- Păi nu poți să-ți ții respirația?
- Pot șase minute.
- Cât durează operația?

- Cam cinci minute!
- Atunci poți să nu ți-o pui!
- Uneori, poate să dureze și șapte minute!
- Atunci puneți-o!
- Vreau să vă întreb, nu se uzează casca tot punând-o și scoțând-o?

- Ba da, se uzează!
- Și ce se-ntâmplă?
- S-ar putea să te-neci!
- Și?
- Și să mori!
- Aoleu! Și eu ce-o să mă fac? zise scafandru.
- Nu te mai căina atât; dacă ai murit, nu mai ai nicio treabă.

- Dar ce o să spună nevastă-mea? Cei doi copii?
- Te vor înmormânta și-ți vor aduce flori!
- Nu vreau flori; am alergie la polen!
- Uite ce e; eu zic să-ți pui casca încă de pe acum și gata!

Scafandru își puse casca pe cap, înșurubând-o cât mai bine. Din interiorul costumului se auzi o frântură de cuvânt: „...esc!” Omul în costum de scufundător plecă, lipăind pe dușumea. Apăru un elev cu părul mare. Avea un caiet în mână și un pix.

- Dumneavoastră mă puteți ajuta?
- Nu, zise bărbatul bărbos.
- Ba da. Niște probleme de matematică.
- Aia cu trenurile?
- Nu. Cu merele și cu bunica.
- N-o știu! zise bărbatul.
- O bunică avea trei mere. Câți ani avea bunicul?
- Cum, cum?
- Nu mai repet. Sper că nu sunteți surd.
- Nu-ți mai dă alte detalii?